

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 341/2016-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. júna 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) o sťažnosti obchodnej spoločnosti HORVÁT klimatizácia a vetranie, s. r. o., Bánovská cesta 11, Žilina, zastúpenej GARANT PARTNER legal, s. r. o., Einsteinova 21, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Martin Dočár, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 2 K 4/2005, za účasti Krajského súdu v Košiciach, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo obchodnej spoločnosti HORVÁT klimatizácia a vetranie, s. r. o., na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 2 K 4/2005 p o r u š e n é b o l i .

2. Krajskému súdu v Košiciach p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 2 K 4/2005 konal bez zbytočných prietahov.

3. Obchodnej spoločnosti HORVÁT klimatizácia a vetranie, s. r. o., priznáva finančné zadost'učinenie v sume 1 000 € (slovom tisíc eur), ktoré jej je Krajský súd v Košiciach p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Krajský súd v Košiciach je p o v i n n ý uhradiť obchodnej spoločnosti HORVÁT klimatizácia a vetranie, s. r. o., trovy konania v sume 537,62 € (slovom päťstotridsaťsedem eur a šesťdesiatdva centov) na účet jej právnej zástupkyne GARANT PARTNER legal, s. r. o., Einsteinova 21, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. júla 2015 doručená s'ťažnosť obchodnej spoločnosti HORVÁT klimatizácia a vetranie, s. r. o., Bánovská cesta 11, Žilina (ďalej len „s'ťažovateľka“, v citáciách aj „s'ťažovateľ“), zastúpenej GARANT PARTNER legal, s. r. o., Einsteinova 21, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Martin Dočár, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 K 4/2005 (ďalej aj „namietané konkurzné konanie“).

Zo s'ťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že s'ťažovateľka je účastníčkou namietaného konkurzného konania vedeného krajským súdom vo veci konkurzu úpadcu (obchodná spoločnosť ██████████), v rámci ktorého si v zákonnej lehote do konkurzu prihlásila svoju pohľadávku voči úpadcovi (istinu v sume 44 122,40 Sk, príslušenstvo v sume 6 772 Sk a trovy konania v sume 2 205 Sk).

Sťažovateľka namieta, že po viac ako 10 rokoch od začatia napadnutého konania nie je toto „ukončené a ani nie je vo fáze, kde je predpoklad jeho rýchleho ukončenia. Sám predseda Krajského súdu v Košiciach konštatoval prietahy v konaní a neochotu využiť všetky dostupné prostriedky na jeho rýchle ukončenie. Sťažovateľ tak má svoju pohľadávku viac ako 10 rokov neuspokojenú, čo je zjavne neprimeraná dĺžka konkurzného konania.“.

Sťažovateľka odôvodňuje porušenie ňou označeného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že krajský súd „nepostupoval vo veci bez zbytočných prietahov, nevyužíva komplexne všetky svoje možnosti dané mu zákonom k odstráneniu prietahov v konaní a prekročil primeranú lehotu na prerokovanie konkurznej veci“.

Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia sťažovateľka odôvodňuje tým, že utrpela vážnu nemajetkovú ujmu, ktorá otriasla jej dôverou v súdny systém v Slovenskej republike, „najmä pokiaľ ide o rýchlosť konania a využitie účinných prostriedkov vedúcich k odstráneniu právnej neistoty“. Z uvedeného dôvodu sa domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 3 000 €.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Krajský súd v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 2 K/4/2005 porušil právo obchodnej spoločnosti HORVÁT klimatizácia a vetranie, s. r. o... na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov v súlade s čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje Krajskému súdu v Košiciach, aby vo veci sp. zn. 2 K/4/2005 konal.

3. Krajský súd v Košiciach je povinný zaplatiť Sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie v sume 3.000,- €.

4. Krajský súd v Košiciach je povinný uhradiť obchodnej spoločnosti HORVÁT klimatizácia a vetranie, s. r. o... trovy právneho zastúpenia v sume 355,73 €...“

Ústavný súd uznesením sp. zn. II. ÚS 341/2016 z 26. apríla 2016 sťažnosť sťažovateľky prijal na ďalšie konanie.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vyzval ústavný súd predsedu krajského súdu, aby sa vyjadril k sťažnosti a zároveň oznámil, či trvá na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predseda krajského súdu v prípise sp. zn. 1 SprV 179/2016 z 23. mája 2016 okrem prehľadu procesných úkonov vykonaných v napadnutom konaní uviedol:

„Z vyššie uvedených skutočností je zrejmé, že súd vo veci priebežne koná, vyzýva správcu konkurznej podstaty na predloženie konečnej správy od roku 2010. Správca konkurznej podstaty na výzvy súdu nereaguje, svoje povinnosti si neplní, preto v rámci poriadkových opatrení mu boli opakovane uložené poriadkové pokuty. Mimo týchto opatrení o uložení poriadkových pokút má súd možnosť zbaviť správcu konkurznej podstaty [REDAKOVANÉ] funkcie správcu pre neplnenie si povinností, avšak zo skúsenosti súdu takéto opatrenie nie je vo vzťahu k ďalšiemu správcovi konkurznej podstaty a vo vzťahu k veriteľom efektívne, keďže v dôsledku zbavenia funkcie správcu dochádza k ďalšej nečinnosti zbaveného správcu, ktorý buď neodovzdá novému správcovi doklady týkajúce sa konkurzného konania, alebo finančné prostriedky získané speňažením majetku úpadcu. Preto súd k takýmto opatreniam pristupuje len vo veľmi výnimočných prípadoch. V súčasnosti súd pripisom zo dňa 23. 2. 2016 z dôvodu nečinnosti správcu konkurznej podstaty [REDAKOVANÉ], ktorý je súčasne aj advokátom zapísaným v zozname advokátov požiadal o súčinnosť a zjednanie nápravy voči [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] advokátsku komoru v Bratislave, ktorá už v niekoľkých obdobných prípadoch u správcov, ktorí sú súčasne advokátmi v dôsledku ich nečinnosti vyvodila a prijala voči správcom opatrenia. Do dnešného dňa Slovenská advokátska komora v Bratislave nezaujala stanovisko k nečinnosti [REDAKOVANÉ].“

Predseda krajského súdu ústavnému súdu oznámil, že netrvá na ústnom pojednávaní vo veci.

Ústavný súd následne vyzval právnu zástupkyňu sťažovateľky, aby sa vyjadrila k tomu, či trvá na ústnom pojednávaní vo veci, a zároveň jej zaslal vyjadrenie predsedu krajského súdu k sťažnosti na vedomie a prípadné zaujatie stanoviska. Právna zástupkyňa sťažovateľky v podaní doručenom ústavnému súdu 7. júna 2016 oznámila, že netrvá na ústnom pojednávaní vo veci, pričom k vyjadreniu predsedu krajského súdu predovšetkým uviedla:

«Sťažovateľ ako účastník súdneho konania vedenom pred Krajským súdom v Košiciach pod sp. zn. 2 K/4/2005 v konkurznej veci úpadcu [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] prihlásil v zákonnej lehote do konkurzu svoje majetkové právo – pohľadávku voči úpadcovi, a to istinu 44.122,40 Sk príslušenstvo 6.772,- Sk, trovy súdneho konania v sume 2.205,- Sk (súdny poplatok), trovy právneho zastúpenia 7.455,- Sk. Sťažovateľ sa celkom legitímne spoliehal na to, že jeho pohľadávka prihlásená do konkurzu bude v čo najkratšej dobe uspokojená. „Čo najkratšia doba“ znamená pre podnikateľa v ekonomickom ponímaní i zachovanie reálnej hodnoty prihlásenej pohľadávky. Zároveň si je Sťažovateľ vedomý i skutočnosti, že podnikateľský život prináša okamihy spojené s podnikateľským rizikom. Takýmto prípadom je i fakt, že pohľadávka sťažovateľa prihlásená do konkurzu môže byť uspokojená iba čiastočne resp. nemusí byť uspokojená vôbec. Každý podnikateľský subjekt, tak ako Sťažovateľ, eviduje svoj majetok...

Sťažovateľ eviduje svoju pohľadávku prihlásenú do konkurzu v celkovej sume 2010,03 € už 11-ty rok a do dnešného dňa nevie aká je reálna hodnota tejto pohľadávky. Po uplynutí 11 rokov konkurzného konania sa však celkom nepochybne stratila jej pôvodná hodnota. Taktiež po celý čas 11 rokov Sťažovateľ s pohľadávkou nemohol nakladať a žiadnym spôsobom tento svoj majetok pri podnikaní zhodnotiť. Predseda Krajského súdu v Košiciach vo svojom vyjadrení zo dňa 23. 5. 2016 Ústavnému súdu iba opakuje svoju argumentáciu, ktorú uviedol v odpovedi na sťažnosť Sťažovateľa pod Spr 58/2015 zo dňa 28. 4. 2015. Krajský súd v Košiciach však koná len formálne avšak nedbá na účinnosť svojho konania a prijatých opatrení. Predseda Krajského súdu v Košiciach sám uvádza, že od roku 2010 je správca vyzývaný na súčinnosť, no nereaguje. Súd mu opakovane ukladá pokuty. Avšak aký je účinok týchto opatrení súdu na pokračovanie konkurzného konania? Žiadny. Stavia sa k veci alibisticky, keď vopred prezumuje výsledok iných opatrení, ktoré ešte ani neprijal... Bez povšimnutia nemôže ostať ani tá skutočnosť, že súd má možnosť

(a povinnosť) ako orgán verejnej správy využiť aj iné prostriedky upravené inými zákonmi než len zákonom o konkurze, ktoré môžu viesť k náprave správania sa správcu a k ochrane záujmu veriteľov, napr. podať trestné oznámenie v prípade ak je tu podozrenie z trestnej činnosti (napr. marenie konkurzného konania zo strany správcu).»

Vzhľadom na oznámenia právnej zástupkyne sťažovateľky a predsedu krajského súdu, že netrvajú na konaní ústneho pojednávania, ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Zo spisu vzťahujúceho sa na konanie vedené krajským súdom pod sp. zn. 2 K 4/2005 ústavný súd zistil tento priebeh namietaného konkurzného konania:

1. Dňa 17. januára 2005 bol krajskému súdu doručený návrh navrhovateľa (obchodná spoločnosť [REDAKOVANÉ]) proti dlžníkovi (obchodná spoločnosť [REDAKOVANÉ]) na vyhlásenie konkurzu. Navrhovateľ uhradil 1. februára 2005 súdny poplatok ako preddavok na úhradu odmeny predbežného správcu; súdny poplatok bol navrhovateľovi vrátený 8. marca 2005 z dôvodu, že predbežný správca nebol ustanovený.

2. Krajský súd vyzval 11. februára 2005 dlžníka na zostavenie zoznamu aktív a pasív (vyjadrenie dlžníka bolo krajskému súdu doručené 18. februára 2005).

3. Uznesením č. k. 2 K 4/2005-17 z 22. februára 2005 (ďalej len „uznesenie z 22. februára 2005“) krajský súd vyhlásil konkurz na majetok úpadcu (dlžníka) a ustanovil za správcu konkurznej podstaty [REDAKOVANÉ]. Krajský súd zároveň vyzval veriteľov, aby v lehote 60 dní odo dňa vyhlásenia konkurzu prihlásili svoje nároky, a na 27. apríl 2005 nariadil prieskumné pojednávanie.

4. Uznesením č. k. 2 K 4/2005-22 zo 7. apríla 2005 krajský súd zbavil ustanoveného správcu konkurznej podstaty funkcie (vzdanie sa funkcie) a za nového správcu konkurznej podstaty ustanovil [REDAKOVANÉ] (ďalej len „správca konkurznej podstaty“).

5. Dňa 27. apríla 2005 sa na krajskom súde uskutočnilo prieskumné pojednávanie a prvá schôdza konkurzných veriteľov, na ktorej bolo schválené ocenenie dlhodobého aj krátkodobého majetku správcom konkurznej podstaty, bol zvolený veriteľský výbor a zároveň bol schválený návrh veriteľa na zmenu a doplnenie plánu speňaženia.

6. Dňa 18. mája 2005 sa na krajskom súde uskutočnilo oboznámenie sa s ponukami na speňaženie majetku úpadcu (1. kolo) a zároveň bola správcovi konkurznej podstaty uložená povinnosť predložiť písomné vyhodnotenie ponúk. Vyhodnotenie ponúk bolo správcom konkurznej podstaty predložené krajskému súdu 25. mája 2005.

7. Dňa 10. júna 2005 sa na krajskom súde uskutočnilo oboznámenie sa s ponukami na speňaženie majetku úpadcu (2. kolo). Správca konkurznej podstaty predložil krajskému súdu vyhodnotenie ponúk v rámci 2. kola predaja majetku úpadcu 17. júna 2005.

8. Dňa 1. júla 2005 správca konkurznej podstaty krajskému súdu oznámil, že došlo k odstúpeniu od ponuky na kúpu majetku patriaceho do konkurznej podstaty úpadcu.

9. Dňa 4. júla 2005 sa na krajskom súde uskutočnilo oboznámenie sa s ponukami na speňaženie majetku úpadcu (2. a 3. kolo).

10. Krajský súd opatreniami č. k. 2 K 4/2005-67,-68,-69,-70,-71 zo 6. júla 2005 súhlasil s predajom hnutel'ného majetku úpadcu patriaceho do konkurznej podstaty mimo dražby a uložil správcovi konkurznej podstaty uzavrieť kúpnu zmluvu s vybranými záujemcami.

11. Dňa 1. augusta 2005 správca konkurznej podstaty doručil krajskému súdu vyhodnotenie predložených ponúk v rámci 2., resp. 3. kola speňažovania majetku úpadcu.

12. Krajský súd opatreniami č. k. 2 K 4/2005-78,-80,-82,-84 z 8. augusta 2005 súhlasil s predajom hnutel'ného majetku úpadcu patriaceho do konkurznej podstaty mimo dražby a uložil správcovi konkurznej podstaty uzavrieť kúpnu zmluvu s vybranými záujemcami.

13. Dňa 8. augusta 2005 sa na krajskom súde uskutočnilo oboznámenie sa s ponukami na speňaženie majetku úpadcu (3. a 4. kolo).

14. Dňa 9. augusta 2005 správca konkurznej podstaty predložil krajskému súdu vyhodnotenie predložených ponúk v rámci 3. a 4. kola predaja majetku úpadcu.

15. Krajský súd opatreniami č. k. 2 K 4/2005-94-97 z 12. augusta 2005 súhlasil s predajom nehnuteľného a hnutel'ného majetku úpadcu patriaceho do konkurznej podstaty

mimo dražby a uložil správcovi konkurznej podstaty uzavrieť kúpnu zmluvu s vybranými záujemcami.

16. Dňa 13. septembra 2005 prihlásil svoju pohľadávku proti podstate súdny exekútor [REDAKOVANÉ].

17. Dňa 16. septembra 2005 správca konkurznej podstaty požiadal krajský súd o vyplatenie zálohy na odmenu. Krajský súd opatrením č. k. 2 K 4/2005-115 z 19. septembra 2005 poskytol správcovi konkurznej podstaty zálohu na odmenu a náhradu hotových výdavkov.

18. Dňa 20. septembra 2005 bola krajskému súdu doručená žiadosť oddeleného veriteľa (obchodná spoločnosť [REDAKOVANÉ]) o vydanie výťažku zo speňaženia konkurznej podstaty, na základe čoho krajský súd vyzval oddeleného veriteľa na predloženie návrhu na určenie sumy tohto výťažku. Oddelený veriteľ na výzvu reagoval podaním z 2. novembra 2005.

19. Konkurzný veriteľ doručil krajskému súdu 26. septembra 2005 prihlášku proti podstate.

20. Dňa 1. decembra 2005 sa na krajskom súde uskutočnilo oboznámenie sa s ponukami na speňaženie hnutel'ného majetku úpadcu (5. kolo) a pohľadávok (1. kolo).

21. Krajský súd opatrením č. k. 2 K 4/05-129 z 1. decembra 2005 súhlasil s vydaním výťažku oddelenému veriteľovi.

22. Správca konkurznej podstaty doručil krajskému súdu 5. decembra 2005 vyhodnotenie predložených ponúk v rámci 5. kola speňažovania hnutel'ného majetku úpadcu a 1. kola predaja pohľadávok.

23. Krajský súd opatreniami č. k. 2 K 4/2005-138,-140,-142,-144 z 5. januára 2006 súhlasil s predajom hnutel'ného majetku úpadcu a uložil správcovi konkurznej podstaty uzavrieť kúpnu zmluvu s vybranými záujemcami.

24. Dňa 24. mája 2006 bola krajskému súdu doručená žiadosť oddeleného veriteľa o vydanie zvyšku výťažku zo speňaženia konkurznej podstaty, na základe čoho 9. júna 2006 správca konkurznej podstaty predložil krajskému súdu návrh na stanovenie sumy zvyšku výťažku. Krajský súd opatrením č. k. 2 K 4/2005-152 z 25. júla 2006 súhlasil s vydaním výťažku oddelenému veriteľovi.

25. Krajský súd 27. júla 2006 oznámil veriteľom úpadcu, ktorí neboli prítomní na prieskumnom pojednávaní, že ich pohľadávky boli popreté, a zároveň ich vyzval, aby právny dôvod, výšku alebo poradie pohľadávky uplatnili určovacou žalobou na krajskom súde.

26. Správca konkurznej podstaty doručil krajskému súdu 14. septembra 2006 správu o činnosti a zároveň požiadal o poskytnutie zálohy na jeho odmenu. Krajský súd uznesením č. k. 2 K 4/05-160 z 13. októbra 2006 poskytol správcovi konkurznej podstaty odmenu a náhradu hotových výdavkov v sume 500 000 Sk.

27. Dňa 28. júna 2007 sa na krajskom súde uskutočnilo oboznámenie sa s ponukami na speňaženie majetku úpadcu (6. kolo speňaženia hnutel'ného majetku a 2. kolo predaja pohľadávok). Správca konkurznej podstaty predložil krajskému súdu 31. júla 2007 vyhodnotenie ponúk na odpredaj majetku úpadcu.

28. Krajský súd opatrením sp. zn. 2 K 4/2005 zo 14. augusta 2007 súhlasil s predajom majetku úpadcu patriaceho do konkurznej podstaty mimo dražby.

29. Pôvodný veriteľ úpadcu krajskému súdu 24. januára 2008 oznámil, že došlo k zmene veriteľa pohľadávky, na základe čoho krajský súd uznesením č. k. 2 K 4/2005-178 z 31. januára 2008 zmenu účastníka konania nepripustil.

30. Krajský súd správcu konkurznej podstaty 16. marca 2009 vyzval na predloženie správy o svojej činnosti a stave konkurzného konania. Správca konkurznej podstaty krajskému súdu 17. apríla 2009 doručil správu o svojej činnosti, v ktorej uviedol, že konečnú správu krajskému súdu predloží v priebehu 3 až 4 mesiacov.

31. Dňa 4. januára 2010 došlo k zmene zákonného sudcu vo veci konkurzu úpadcu.

32. Krajský súd zisťoval 23. marca 2010 stav incidenčného konania vedeného krajským súdom pod sp. zn. 11 Cbi 28/2006 (uznesenie krajského súdu sp. zn. 11 Cbi 28/2006 z 19. novembra 2009, ktorým bolo konanie pre nezaplatenie súdneho poplatku zastavené, nenadobudlo k 23. marcu 2010 právoplatnosť). Dňa 18. januára 2011 krajský súd zistil, že konanie vedené týmto súdom pod sp. zn. 11 Cbi 28/2006 bolo právoplatne ukončené 7. mája 2010.

33. Krajský súd uložil 16. septembra 2010 správcovi konkurznej podstaty predložiť vyhlásenie, že finančné prostriedky získané z konkurzu nevložil do nebankovej inštitúcie,

a uviesť, v akej sume a akom peňažnom ústave tieto finančné prostriedky vedie; správca konkurznej podstaty na výzvu krajského súdu reagoval 13. októbra 2010.

34. Krajský súd vyzval správcu konkurznej podstaty 26. januára 2011 na predloženie konečnej správy.

35. Uznesením č. k. 2 K 4/2005-218 z 24. októbra 2011 krajský súd uložil správcovi konkurznej podstaty poriadkovú pokutu v sume 66,39 €.

36. Uznesením č. k. 2 K 4/2005-222 z 28. mája 2012 krajský súd uložil správcovi konkurznej podstaty predložiť správu o doterajšej činnosti, uviesť dôvody, ktoré bránia jej predloženiu, prípadne podať návrh na predĺženie lehoty na podanie konečnej správy.

37. Dňa 22. júna 2012 správca konkurznej podstaty krajskému súdu doručil správu o doterajšej činnosti a návrh na predĺženie lehoty na podanie konečnej správy. Krajský súd následne opatrením č. k. 2 K 4/2005-230 z 25. júna 2012 predĺžil lehotu na podanie konečnej správy do 30. septembra 2012.

38. Dňa 16. októbra 2012 krajský súd opatrením č. k. 2 K 4/2005-234 uložil správcovi konkurznej podstaty, aby predložil konečnú správu pod hrozbou uloženia ďalšej poriadkovej pokuty. Následne krajský súd uznesením č. k. 2 K 4/2005-241 z 9. decembra 2013 uložil správcovi konkurznej podstaty poriadkovú pokutu v sume 300 €.

39. Dňa 26. júna 2014 krajský súd správcu konkurznej podstaty vyzval na predloženie konečnej správy v lehote 30 dní pod hrozbou uloženia maximálne možnej poriadkovej pokuty. Správca konkurznej podstaty 28. augusta 2014 krajskému súdu oznámil skutočnosti znemožňujúce podať konečnú správu (nevyhnutnosť rekonštrukcie celého účtovníctva úpadcu z dôvodu jej poškodenia v septembri 2012) a súčasne prisľúbil jej predloženie do konca októbra 2014.

40. Uznesením č. k. 2 K 4/2005-252 z 12. novembra 2014 krajský súd uložil správcovi konkurznej podstaty poriadkovú pokutu v sume 500 € a uznesením č. k. 2 K 4/2005-256 z 10. marca 2015 uložil správcovi konkurznej podstaty poriadkovú pokutu v sume 700 €.

41. Opatrením č. k. 2 K 4/2015-263 z 15. októbra 2015 krajský súd uložil správcovi konkurznej podstaty predložiť konečnú správu, resp. uviesť dôvody brániace podaniu konečnej správy.

42. Dňa 23. februára 2016 krajský súd vyzval Slovenskú advokátsku komoru na prijatie opatrení proti správcovi konkurznej podstaty, ktorý je zároveň advokátom z dôvodu nečinnosti v napadnutom konaní.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

Sťažovateľka zároveň namieta aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

K porušeniu sťažovateľkou označených práv vyplývajúcich z ústavy a dohovoru malo dôjsť v konkurznom konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 2 K 4/2005, v ktorom vystupuje ako účastníčka konania v pozícii veriteľky; sťažovateľka prihlásila svoju pohľadávku do konkurzu 4. marca 2005 v súlade s § 20 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZKV“), pričom jej pohľadávka nebola popretá.

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie vecí v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu

nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01, I. ÚS 20/02).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o namietané porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu.“ (m. m. IV. ÚS 221/04).

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou ESĽP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľky.

1. Účelom konkurzného konania je usporiadanie majetkových pomerov dlžníka, ktorý je v úpadku. Naplnenie tohto cieľa vyžaduje spravidla riešenie väčšieho množstva skutkových a právnych otázok spojených so zistením a zabezpečením majetku patriaceho do konkurznej podstaty, jeho speňažením, zistením a následným uspokojením pohľadávok konkurzných veriteľov, riešením incidenčných sporov a pod. V dôsledku tejto skutočnosti možno spravidla konkurzné konanie z hľadiska kritérií uplatňovaných ústavným súdom v rámci posúdenia existencie zbytočných prietáhov v konaní kvalifikovať ako právne a fakticky zložitú (m. m. II. ÚS 85/04, II. ÚS 72/07).

Z obsahu súvisiaceho spisu krajského súdu však nevyplýva, žeby namietané konkurzné konanie bolo skutkovo a právne zložité. Naopak, správca konkurznej podstaty krajskému súdu 17. apríla 2009 oznámil, že došlo k odpredaniu celého hnutel'ného a nehnuteľného majetku úpadcu, pričom zdôraznil, že „*po skončení jednotlivých sporov, ktoré môžu mať dopad na prihlásenie pohľadávok proti podstate*“ predloží konečnú správu do septembra 2009. Z prehľadu procesných úkonov vykonaných v napadnutom konaní vyplýva, že posledné incidenčné konanie, ktoré mohlo mať vplyv na vypracovanie konečnej správy, bolo (konanie vedené krajským súdom pod sp. zn. 11 Cbi 28/2006) právoplatne skončené 7. mája 2010.

Obranu správcu konkurznej podstaty, ktorou ospravedlňoval nepredloženie konečnej správy krajskému súdu a ktorú uviedol vo svojom vyjadrení doručenom krajskému súdu 22. júna 2012 (zabezpečenie rekonštrukcie účtovníctva úpadcu do vyhlásenia konkurzu z dôvodu nedostatkov pôvodného programového vybavenie úpadcu) a vo svojom vyjadrení doručenom krajskému súdu 28. augusta 2014 (rekonštrukcia celého účtovníctva poškodeného dažd'om v mesiaci september 2012), považuje ústavný súd *prima facie* za účelovú. Skutočnosť nedostatočného účtovníctva úpadcu do vyhlásenia konkurzu musela byť totiž správcovi konkurznej podstaty známa už 17. apríla 2009, keď krajskému súdu oznamoval, že konečnú správu predloží do septembra 2009, pričom na uvedenú skutočnosť nepoukázal ako na dôvod, ktorý by vypracovaniu konečnej správy bránil. Rovnako z vyjadrenia doručeného krajskému súdu 28. augusta 2014 nevyplýva dôvod, pre ktorý správca konkurznej podstaty takú dôležitú skutočnosť, akou je poškodenie celého účtovníctva úpadcu, ktoré bránilo vypracovaniu konečnej správy, oznamoval krajskému súdu až takmer po uplynutí dvoch rokov, od kedy sa o tomto poškodení dozvedel. Ani obrana správcu konkurznej podstaty preto nepreukazuje, že by namietané konkurzné konanie bolo skutkovo či právne zložité.

2. Správanie účastníkov konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva

podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd zo spisovej dokumentácie nezistil žiadne zásadnejšie okolnosti, ktorými sťažovateľka mohla v preskúvanom období prispieť ku vzniku priesťahov v namietanom konkurznom konaní.

3. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v namietanom konkurznom konaní došlo k zbytočným priesťahom, bol postup krajského súdu v tomto konaní. Ústavný súd pritom vychádzal zo svojej konštantnej judikatúry, v zmysle ktorej zbytočné priesťahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

Na preskúvané konkurzné konanie sa v celom jeho priebehu vzťahuje ZKV.

Podľa § 1 ods. 1 ZKV je účelom tohto zákona usporiadanie majetkových pomerov dlžníka (úpadcu), ktorý má viac veriteľov, voči ktorým nie je schopný plniť svoje záväzky po lehote splatnosti v dôsledku insolventnosti, alebo sa nachádza v predĺžení. Stanovením pravidiel usporiadania majetkových pomerov úpadcu vrátane speňaženia jeho majetku (konkurznej podstaty) a rozdelenia výťažku tohto speňaženia medzi konkurzných veriteľov, o ktorom rozhoduje v konečnom dôsledku súd, sa v konkurznom konaní poskytuje súdna ochrana majetkovým právam veriteľov úpadcu, ktorí ich kvalifikovaným spôsobom uplatnili. Sťažovateľovi preto ústava priznáva právo na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov od okamihu, keď sa prihlásením svojej pohľadávky stal účastníkom konkurzného konania.

Podľa § 2 ods. 2 ZKV cieľom konkurzu alebo vyrovnania je dosiahnuť pomerné uspokojenie veriteľov z dlžníkovho majetku.

Správca konkurznej podstaty je subjektom konkurzného konania, ktorý je pri výkone svojej funkcie povinný postupovať s odbornou starostlivosťou a zodpovedá za škodu vzniknutú porušením povinností, ktoré mu ukladá zákon alebo mu ich uloží súd (§ 8 ods. 2 ZKV).

Miera a povaha zodpovednosti všeobecného (konkurzného) súdu za postup správcu konkurznej podstaty v konkurznom konaní je predurčená rozsahom jeho oprávnení, ktoré mu zákon vo vzťahu k správcovi konkurznej podstaty priznáva (najmä § 12 a § 8 ods. 4 a 5 ZKV).

V súlade s § 12 ZKV súd je oprávnený vyžiadať si od správcu správu a vysvetlenie, nahliadať do jeho účtov a vykonávať potrebné zisťovania. Správcovi môže uložiť, aby si vyžiadal na určité otázky názor veriteľského výboru, alebo správcovi môže dať pokyny sám.

Ak správca neplní riadne svoje povinnosti, môže mu súd uložiť poriadkovú pokutu (§ 8 ods. 4 ZKV).

Z dôležitých dôvodov môže súd na návrh správcu zbaviť správcu funkcie. Súd aj bez návrhu zbaví správcu funkcie, ak správca neplní riadne svoje povinnosti alebo aj z iných dôležitých dôvodov. Ak súd zbaví správcu funkcie, ustanoví nového správcu. Súd ustanoví nového správcu podľa odseku 1 na základe rozhodnutia schôdze konkurzných veriteľov; funkcia doterajšieho správcu zaniká dňom rozhodnutia schôdze konkurzných veriteľov. Nového správcu súd ustanoví uznesením na schôdzi konkurzných veriteľov. Uznesenie súd doručí doterajšiemu správcovi, novému správcovi a zverejní ho na úradnej tabuli súdu a v Obchodnom vestníku. Účinky doteraz vykonaných právnych úkonov doterajšieho správcu zostávajú zachované. Zbavením funkcie nezaniká správcova zodpovednosť podľa odseku 2 za čas výkonu funkcie. Správca, ktorý bol zbavený funkcie, je povinný riadne informovať nového správcu a dať mu k dispozícii všetky doklady (§ 8 ods. 5 ZKV).

Správca podáva súdu správy o speňažovaní majetku z podstaty. Konečnú správu spolu s vyúčtovaním svojej odmeny a výdavkov predloží súdu po speňažení majetku z podstaty (§ 29 ods. 1 ZKV).

S ohľadom na uvedené v súlade s ustálenou judikatúrou ústavného súdu k priet'ahom v konkurznom konaní môže dôjsť vtedy, keď vo veci konajúci súd vôbec nevyužije vo vzťahu k správcovi konkurznej podstaty tie právne prostriedky, účelom ktorých je zabezpečenie účinnej a rýchlej ochrany práv účastníkov konkurzného konania, prípadne vtedy, keď k ich použitiu siahne až potom, keď je ich účinok na dosiahnutie tohto účelu minimalizovaný alebo vylúčený (m. m. I. ÚS 57/97).

Úlohou ústavného súdu v konaní o s'ťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je určovať namiesto konkurzného súdu optimálny postup v posudzovanej veci, ale preskúmať, či ním prijaté opatrenia a zvolený postup sú vzhľadom na okolnosti posudzovaného prípadu akceptovateľné z hľadiska požiadaviek vyplývajúcich z ústavou garantovaného práva na konanie bez zbytočných priet'ahov, teda či postup konkurzného súdu nebol z tohto hľadiska zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 99/02).

Ústavný súd posudzoval vec s'ťažovateľky aj so zreteľom na účel, podstatu a zmysel základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, ktorým je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorom sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci. Kľúčovým pojmom a atribútom tohto základného práva je to, že jeho ochrana sa uplatňuje vo veci účastníka konania, t. j. v „jeho veci“.

Základným cieľom a účelom konkurzu (konkurzného konania) nie je dosiahnutie uspokojenia iba nároku jedného z veriteľov, ale pomerné uspokojenie všetkých veriteľov. Na túto skutočnosť musí prihliadať ústavný súd vtedy, ak rozhoduje o s'ťažnosti jedného z veriteľov, ktorý namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aj keď je nepochybné, že ústava priznáva právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, ako aj právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote každému z veriteľov aj v konkurznom konaní, a to od okamihu, keď sa prihlásením svojej pohľadávky stal účastníkom tohto konania.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd zastáva názor, že postup konkurzného súdu, resp. správcu konkurznej podstaty v konkurznom konaní nemožno posudzovať rovnako

rigorózne, ako to je v prípade, keď sa ochrana podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uplatňuje výlučne vo veci účastníka konania, t. j. len v „jeho veci, resp. jeho záležitosti“.

V okolnostiach posudzovaného prípadu sa sťažovateľka stala účastníčkou namietaného konkurzného konania prihlásením svojej pohľadávky do konkurzu 4. marca 2005. Z prehľadu procesných úkonov vykonaných v namietanom konkurznom konaní vyplýva, že krajský súd v rámci dohľadu nad činnosťou správcu konkurznej podstaty žiadal správcu, aby predložil správu o speňažovaní konkurznej podstaty (16. marca 2009), správu o tom, v akej finančnej inštitúcii sú uložené finančné prostriedky získané v rámci konkurzného konania (16. septembra 2010), a konečnú správu.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že krajský súd správcu konkurznej podstaty na predloženie konečnej správy vyzval 26. januára 2011, a to vzhľadom na skutočnosť, že došlo k speňaženiu konkurznej podstaty a zároveň bol právoplatne ukončený posledný incidenčný spor, ktorý by podaniu konečnej správy bránil (k právoplatnému ukončeniu sporu vedeného krajským súdom pod sp. zn. 11 Cbi 28/2006 došlo 7. mája 2010). Vzhľadom na to, že správca konkurznej podstaty konečnú správu nepredložil, krajský súd využil svoje oprávnenie uložiť správcovi konkurznej podstaty poriadkovú pokutu.

Ústavný súd nemá zásadný dôvod spochybňovať argumentáciu krajského súdu, podľa ktorej by zbavenie funkcie správcu konkurznej podstaty podľa § 8 ods. 5 ZKV malo mať výnimočný charakter, súčasne však zdôrazňuje, že viac ako 5 rokov trvajúce nesplnenie povinnosti predložiť konečnú správu správcom konkurznej podstaty nasvedčuje, že krajským súdom dosiaľ prijaté zákonné opatrenia (uloženie poriadkových pokút) nie sú neefektívne.

Ústavný súd posudzoval efektívnosť postupu krajského súdu z hľadiska procesných úkonov uplatnených v doterajšom priebehu namietaného konkurzného konania vo vzťahu k správcovi konkurznej podstaty. Krajský súd uložil správcovi konkurznej podstaty povinnosť predložiť konečnú správu už 26. januára 2011 a v nadväznosti na porušenie tejto povinnosti mu následne uložil poriadkovú pokutu v sume 66,39 €. Správca konkurznej

podstaty svoju povinnosť predložiť konečnú správu však nesplnil ani potom, ako mu boli krajským súdom uložené ďalšie tri poriadkové pokuty v sume 300 €, 500 € a 700 €. Z uvedeného teda vyplýva, že krajský súd v doterajšom priebehu namietaného konkurzného konania štyrikrát uložil správcovi konkurznej podstaty poriadkovú pokutu, správca mu však napriek tomu do dňa rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti sťažovateľky konečnú správu nepredložil.

Hodnotiac postup krajského súdu spočívajúci v dohľade nad plnením povinností správcu konkurznej podstaty predložiť konečnú správu, ústavný súd dospel k záveru, že išlo o neefektívny postup, ktorý v konečnom dôsledku viedol k porušeniu základného práva sťažovateľky zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd pri hodnotení postupu krajského súdu akceptoval skutočnosť, že súd konajúci v konkurznom konaní by mal mať určitý priestor na uváženie pri rozhodovaní o využití zákonom ustanovených procesných oprávnení (právomoci) smerujúcich k vynúteniu splnenia zákonom uložených, resp. zo zákona vyplývajúcich povinností účastníkov konania, resp. osôb zúčastnených na konaní (správcu konkurznej podstaty nevynímajúc). Tento priestor zahŕňa uváženie, či a kedy zákonom ustanovené procesné oprávnenie (uloženie poriadkovej pokuty) príslušný všeobecný súd využije, či pred ich uložením pokuty uplatní aj iné prostriedky smerujúce svojou podstatou k splneniu zákonom uloženej povinnosti správcu konkurznej podstaty, akými sú výzvy a urgencie, či hrozba sankciou (uložením pokuty). V prípade, že je zjavné, že tieto zákonné prostriedky neplnia svoj účel, je povinnosťou vo veci konajúceho konkurzného súdu uplatniť aj krajný zákonný prostriedok slúžiaci na splnenie zákonom uloženej, resp. zo zákona vyplývajúcej povinnosti správcu konkurznej podstaty, ktorý spočíva v jeho odvolaní. Dôležitým predpokladom a dôvodom pre rozhodnutie všeobecného súdu o zbavení správcu konkurznej podstaty jeho funkcie je najmä trvalé porušovanie jeho povinností (k tomu pozri napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Obo 36/2010 z 28. apríla 2010), ku ktorému podľa názoru ústavného súdu došlo aj v prerokúvanom prípade.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd konštatuje, že sa nemôže stotožniť s argumentáciou krajského súdu, podľa ktorej odvolanie správcu konkurznej podstaty nie je

vo vzťahu k ustanoveniu ďalšiemu správcovi konkurznej podstaty efektívne, „*keďže v dôsledku zbavenia funkcie správcu dochádza k ďalšej nečinnosti zbaveného správcu, ktorý buď neodovzdá novému správcovi doklady týkajúce sa konkurzného konania, alebo finančné prostriedky získané speňažením majetku úpadcu*“.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že neefektívnou činnosťou krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 K 4/2005 spočívajúcou v tom, že nevyužil včas všetky zákonom ustanovené procesné oprávnenia (právomoci) smerujúce k splneniu (vynúteniu splnenia) zákonných, resp. uložených povinností správcu konkurznej podstaty, došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj jej práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Vzhľadom na skutočnosť, že napadnuté konkurzné konanie vedené krajským súdom pod sp. zn. 2 K 4/2005 nebolo do času rozhodnutia o sťažnosti právoplatne skončené, ústavný súd prikázal krajskému súdu, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 2 K 4/2005 konal bez zbytočných prietáhov (bod 2 výroku tohto nálezu).

IV.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovrieť ochranu porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. napr. IV. ÚS 210/04).

Sťažovateľka sa domáha priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 3 000 € z dôvodov citovaných v časti I tohto nálezu. Podľa názoru ústavného súdu v posudzovanej veci je žiaduce aspoň čiastočne vyhovieť návrhu sťažovateľky. Zohľadňujúc konkrétne okolnosti napadnutého konania, predovšetkým skutočnosť, že ide o konkurzné konanie vyznačujúce sa špecifickými črtami a špecifickým účelom, ako aj obdobie, v ktorom došlo nečinnosťou správcu konkurznej podstaty a nedostatočne efektívnou činnosťou krajského súdu k zbytočným priet'ahom, ústavný súd dospel k záveru, že priznanie finančného zadosťučinenia v sume 1 000 € bude v posudzovanom prípade primerané (bod 3 výroku tohto nálezu).

Ústavný súd v zmysle § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v súvislosti s jej právnym zastupovaním GARANT PARTNER legal, s. r. o., Einsteinova 21, Bratislava.

Sťažovateľka si prostredníctvom právnej zástupkyne uplatnila nárok na úhradu trov konania, pričom ich celkovú výšku vyčíslila na sumu 537,62 €.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Úhradu priznal za tri úkony právnej služby vykonané (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti a vyjadrenie doručené ústavnému súde 7. júna 2016) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Ústavný súd vychádzal pri rozhodovaní o priznaní trov konania z priemernej mesačnej

mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2014, ktorá bola 839 € (za 2 úkony urobené v roku 2015), a z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2015, ktorá bola 858 € (za úkon urobený v roku 2016).

Sťažovateľke priznal za každý úkon vykonaný v roku 2015 sumu 139,83 €, čo predstavuje sumu 279,66 €, a režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky) za 2 úkony vykonané v roku 2015 po 8,39 €. Za vyjadrenie doručené 7. júna 2016 priznal ústavný súd sumu 143 € a režijný paušál 8,58 €, čo spolu predstavuje sumu 448,02 €, ktorá po zvýšení o 20 % DPH (právna zástupkyňa sťažovateľky je platcom DPH, pozn.) predstavuje 537,62 € (bod 4 výroku tohto nálezu).

Priznanú úhradu trov konania je krajský súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. júna 2016